

R E K L A M A C J E.

Do

Urzędu Pocztowego

w.....

Sąd

Prokurator Sądu w

Oznaczenie przesyłki

Sygn. sprawy.....

nadano dnia

pod Nr.

w Urzędzie Pocztowym

w.....

pod adresem

w

Urząd pocztowy — oddawczy:

Oznaczenie braków:

Wzór Nr. 4 do rozp. Min. Spraw. z dnia
25 czerwca 1929 r. (poz. 384).

O D P O W I E D Ź.

Do

Sądu

Prokuratora Sądu

w.....

Urząd Pocztowy

w.....

385.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLI-
ŚCI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 25 czerwca 1929 r.

w sprawie doręczania pism sądowych przez policję
państwową w sprawach karnych.

Na podstawie art. 45 przepisów wprowadzających kodeks postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Prócz wypadku przewidzianego w art. 199 kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) policja państwowa doręcza pisma sądowe w sprawach karnych w następujących wypadkach:

1) jeżeli adresat prowadzi taki tryb życia (agent podróżujący, domokrażca, włóczęga, bezdomny i t. p.), że celem doręczenia do rąk własnych konieczne jest czuwanie nad jego zjawieniem się w miejscowości, w której znajduje się posterunek lub komisariat policji państwowej;

2) jeżeli wezwanie do stawienia się usiłowano doręczyć przez inny organ, który stwierdził, że adresat kilkakrotnie uchylał się od doręczenia, a sąd doręczenie do rąk własnych postanowił ponowić;

3) jeżeli funkcjonariusz policji państwowej obecny w sądzie w charakterze urzędowym lub jako świadek, udaje się z sądu do rejonu posterunku (komisarjatu) lub przez rejon posterunku (komisarjatu), w którym należy doręczyć wezwanie pilne ze względu na zapobieżenie odroczeniu rozprawy głównej lub apelacyjnej;

4) jeżeli sędzia śledczy lub prokurator dokonywa czynności poza budynkiem sądowym, a wezwanie dotyczy osoby, której przesłuchanie bezzwłoczne lub na miejscu czynności sędziego lub prokuratora uznano za konieczne;

5) jeżeli sędzia śledczy lub prokurator zarządza odszukanie osoby, nieznaney z adresu, z jednoczesnym doręczeniem jej wezwania;

6) jeżeli sędzia śledczy lub prokurator ze względu na cel śledztwa lub dochodzenia, który w razie opóźnienia lub innego sposobu doręczenia byłby udaremniony, zarządza wezwanie oznaczonej osoby do bezzwłocznego stawienia się (lub w ciągu kilku godzin), przewidując na wypadek nieusprawiedliwionego niestawiennictwa bezzwłoczne sprowadzenie przymusowe;

7) jeżeli doręczenie zarządzono w postępowaniu doraźnym.

§ 2. W wypadkach przewidzianych w § 1 pkt. 1 i 2 doręczenie przez policję państwową można zarządzić tylko poleceniem pisemnym za zezwoleniem i podpisem kierownika sądu względnie prokuratury (wydziału — oddziału — zamiejscowego).

§ 3. W wypadku przewidzianym w § 1 pkt. 3 funkcjonariusz policji państwowej może bądź doręczyć wezwanie osobiście, bądź celem doręczenia wręczyć je za potwierdzeniem pisemnym policji państwowej danego rejonu (posterunkowi — komisariatowi), właściwej zaś władzy gminnej tylko wówczas, jeżeli co do doręczenia w porę niema żadnych wątpliwości; wręczenie woźnemu sądowemu sądu grodzkiego jest dopuszczalne, jeżeli nie powstanie sąd zwłoka i doręczenie ma nastąpić w siedzibie sądu grodzkiego.

§ 4. W wypadkach przewidzianych w § 1 pkt. 4, 5, 6, 7 dopuszczalne jest pod warunkami art. 206 kodeksu postępowania karnego także ustne wezwanie odnośnej osoby za pośrednictwem funkcjonariusza policji państwowej.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r. Z dniem tym traci moc obowiązująca w sprawach karnych rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 30 marca 1929 r. w sprawie doręczania pism sądowych przez policję państwową (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 268).

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

386.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 czerwca 1929 r.

o wykonywaniu egzekucji w sprawach karnych przez organa gminne.

Na podstawie art. 46 § 3 przepisów wprowadzających kodeks postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 314) zarządzam co następuje:

§ 1. Organa gminne w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie są obowiązane na polecenie władzy sądowej lub prokuratorskiej do egzekwowania w sprawach karnych grzywien, kar pieniężnych, nawiązek, kosztów postępowania i opłat.

§ 2. Na obszarach sądów apelacyjnych niewymienionych w § 1 przepis tego paragrafu będzie miał zastosowanie w tych gminach, które złożą odpowiednio piśmienne zobowiązanie u naczelnika sądu grodzkiego co do wykonywania egzekucji na polecenie tego sądu, lub także na polecenie prokuratora sądu okręgowego.

Naczelnik sądu grodzkiego zawiadomi o takim zobowiązaniu prezesa i prokuratora sądu okręgowego.

§ 3. Organa gminne przeprowadzają egzekucję w zakresie i w trybie przewidzianym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342). Na obszarach wskazanych w § 2 organa gminne nie będą stosowały środków przymusowych, przewidzianych w art. 26 ust. 1 lit. d) powyższego rozporządzenia.

W zakresie wykonania egzekucji służą władzom sądowym i prokuratorским w stosunku do organów gminnych prócz praw przewidzianych w ustawach postępowania karnego, także prawa służące egzekucyjnej władzy administracyjnej na zasadzie powyższego rozporządzenia.

Upomnienie zobowiązanego przewidziane w art. 27 powyższego rozporządzenia może uskutecznić także sąd lub prokurator w zależności od tego, do kogo należy wykonanie orzeczenia. Organ gminny otrzymawszy polecenie egzekucji przeprowadza ją bez poprzedniego upomnienia zobowiązanego, jeżeli z polecenia jest widoczne, że upomnienia dokonał już sąd lub prokurator.

§ 4. Polecenie wykonania egzekucji winno zawierać: oznaczenie sądu lub prokuratora zarządzającego egzekucję, imię, nazwisko i adres zobowiązanego, w danym razie inne okoliczności potrzebne do ustalenia jego tożsamości, oznaczenie tytułu wykonawczego, kwotę egzekwowanej należności w sumie ogólnej z wyszczególnieniem pozycji na nią się składających (§ 1), wzmiankę czy zobowiązanego już upomniano w myśl art. 27 rozporządzenia o postępowaniu przymusowym w administracji, wreszcie wskazanie władzy (kasy), do której kwotę ściągniętą należy odesłać, wymieniając sąd lub prokuratora, który egzekucję nakazał, i sprawę, której egzekucja dotyczy (wzór).

§ 5. Poza wypadkami, w których egzekucja przez organa gminne jest dopuszczalna, należy przeprowadzić egzekucję według dotychczasowych przepisów (art. 46 § 1 przep. wpraw. k. p. k.).

Sąd lub prokurator, zarządzający wykonanie orzeczenia może według tych przepisów spowodować egzekucję także z pominięciem egzekucji przez organa gminne, lub po bezskutecznym wyniku egzekucji przez te organa, jeżeli w poszczególnym wypadku uzna to za odpowiednie celem zapewnienia skuteczności egzekucji.

§ 6. Do wynagrodzenia gmin za wykonanie egzekucji w sprawach karnych mają nadal zastosowanie przepisy rozporządzenia z dnia 21 lutego 1929 r. w sprawie wynagrodzenia za wykonanie egzekucji przez organa gminne na polecenie władz sądowych i prokuratorских (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 121).

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

Wzór do § 4 rozp. Min. Spraw.
z dnia 25 czerwca 1929 r. (poz. 386).

Sygn. sprawy:

Do
Magistratu
Urzędu Gminnego w

Sąd grodzki — Prokurator sądu okręgowego w poleca na zasadzie art. 46 § 3 przep. wpraw. k. p. k. z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33 poz. 314) i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. o wykonywaniu egzekucji w sprawach karnych przez organa gminne (Dz. U. R. P. Nr. 47 poz. 386) prze-